

СЕДАМ САМ СО СВОЈОТ ПЛАМЕН ВО ГРАДИТЕ

Седам сам, заробен во зелената одаја на дворот.
Не а никого : ни пријатели, ни блиски, ни непознати.
Се е смирено. Само тишина ја ги дебне и ги лови
немирните шумови на лисјето и веднаш ги скаменува.

Ноќта се отвора благородно како цвет што разденува.

Тука некоја невидлива пупка на црвениот трендафил
и од пукнатите лисје вирка пожар со првено лице.
Пупката расте, се шири и сиот двор го огарува,
но за миг црвениот трендафил исчезнува и пожарот згаснува.
А црвениот пламен го бара местото на моето срце
и таму полека во огромно пламено дрво и гаснува.

Седам сам, заробен во зелената одаја на дворот.
Нема никого : ни пријатели, ни блиски, ни непознати.
Седам сам со својот пламен во градите.

Пламенот ме огрева посилно и од зборот
на поетите
исчезнати во смирот и синевината
барајќи го светот на убавината,
непозната и ненадмината.

Црвениот трендафил како крв се шири, ист кува,
а овој пламен во градите навек тука ќе векува.